

**Vun frieher un heit for Bensmer Leit
Bergsträßer Anzeigebblatt 22.10.1949**

**Preisausschreiben
Ärrdum**

Nuoch deene zwaa Oisendunge vun heit is unser Preisausschreiwewe geschlosse. Geläjendlich bringe mer wirrer mool aans un hoffe, daß mer manchem doodemit e willkumme Geläjenheit gäwwe, soin Witz un Humor effendlich an de Mann ze bringe. Die Oisendunge sinn folgendermaße bewäärt wornn:

1. Preis: Jakob Schmitt, Heidelberger Str. 48,
2. Preis: Marg. B. Treffert, Fr.-Ebert-Straße 7,
3. Preis: E. L a n g, Lammertsgasse 46.

Groußziegig wie mer sinn, häwwe mer der vārte Oisenderin Frau Tilla Sieben, Auerbach, Darmstädter Str. 75, aa e Monatsabonnemaa als Troschdpreis zugeschbroche.

Die Redaktion des B. A. B.

An die Redakzion vumm Bägsträäßer.

Ei ich häbb geglaabt, daß däs mit deene Frooge ze beandworde net sou bressiere deet unn doo häwwich zu meim Erschdaune jo heit schon woas devu geläase. Aisou, nix for ugut wann ich ärschd jetz domit kumm.

Uff die Frooge von wäje wer zeärscht do woar, de Käärn bäijer orrer de Worzelbäijer, maan ich jo aa, daß ärscht de Käärn bäijer do woar, dann wann mer kaan Käärn in de Borrem steckt, dann konns jo aa kaa Worzel gäwwe, alsou, de Käärn bäijer woar zeärschd do. Unn vunn wäje dem Schlambes unn dem Brabsel unn dem Schlambambes kann ich Eich aa e Stickelche bringe.

In de letzschde Woch hot e Fraa zu ehren Mann gesoat, heit gitts norr Katoffelschnitze unn e Zwewweloos, dann du waascht, ich gäh heit uffs Finanzamt vunn wäje dem Laschteausgleich, dann woas die heit alles vunn aam wisse wolle, do driwwer misse sich jo noch die Avekaade unn die Härren Dokters die Köpp verbreche. Alsou, die Schannett hot ärscht ehr Zwewweloos gemoacht unn hot se uffem Herd näwe hie gestellt. An die Katoffelschnitze hotse däs mool mäiner Wasser geduh, daß so net oubrenne solle und hot gesoat, bis ich werrer kumm, wärn se goar sei. Dann hott se noch schnell zwaa Brigetts uffgeleggd unn is fortgange uffs Finanzamt. Ach du liewer Gott hot se gesoat, wie se die veele Leit gesähe hot, do wärd es awwer schbeet wern bis ich hamm kumm unn dehaam brotzeld mer des Esse zamme. Es woar beinoh 12 Uhr bis se drou kumme is. Unnerwäägs is se noch mit ehren Baschdian zamme kumme, wie der vunn de Aerwed kumme is. No, wu kimmscht dann du noch her, horrer gesoat. Ei, du waascht doch, daß ich uffs Finanzamt gange bin. Do hoab ich drei Stunn woarte misse, ich bin ball vezwazzelt. No ja, däs wärd mer awwer heit woas gewwe. Wie se dann dehaam in ehrn Kroppe geguckt hoawwe, do war vunn Katof felschnitze nix mäih zu sähe, es woar an Schlambes, weil a noch däs Joahr die Katoffel net veel Wasser vertroage kenne. Unn die Zwewweloos war oigeprotzelt, des woar norr noch aan Brabsel. Awwer weil se alle baad en orndliche Schimmes gehatte hawwe, do hawwe se den Zwewwelbrabsel zu dem Kartoffelschlambes geschitt unn es hotten aa sou ganz gut geschmeckt. De Baschdian hot blous noch gesoat, no ja, uffem Acker häwwe sich die Zwewwel jo ganz gut vertroae, unn sou wern unser Määge den Schlambambes aa noch gut vertroage.

Bensem, Oktower 1949.

Jakob Schmitt, Heidelbäijer Strooß Nr. 48.

Preisausschreiben

Nr. 1: Das is doch sou klar wie dicke Dinte, daß Käänbäijer un Worzelbäijer oa un dässälwe sinn.

Nr. 2: Brabsel, Schlambes un Schlambambes! Meiner Ousicht nooch is Brabsel dinnflissig, Schlambes un Schlambambes ganz dicker Stroaßedräck. —

Moim Erläbnis nooch muß awwer Brabsel, Schlambes un Schlambambes aans un dässälwe soi. Neilich woar ich nocheme Tratschräije uffem Feld. En Bauer gäiht an mer vebei un sescht: „Is doo awwer in Brabsel.“ Kaum woar der fort, kimmt wirrer aner un schennt: „Do foahr doch de Deiwel noi in souen Schlambes.“ Glei druff kumme zwaa Buwe mirreme Sack Hoasefutter, läije bewahriscche Krisch oab: „Dunnewerrer, doo vesaift mer joo in dem Schlambambes.“ Hoamlich häwwich in mich noi gelacht un debei gedenkt: „Wie haßt jetz eigentlich das Schlamassel?“ Brabsel, Schlambes un Schlambambes misse demnooch doch aa un dässälwe soi.

Marg. B. T r e f fert, Bensheim,
Fr.-Ebert-Straße 7,

Un jetz e nei Schdickel

Ärrdum

„Ärrn is menschlich“ haaßt e oald Schbrichwort. Sou isses aa. Mit de ärschde Mensche is de Ärrdum uff die Wält kumme. Schun de oald Adam hot sich geärrd gehadde, wie er geglaabt hot, die Eva -wuu kaa Bensmern woar, sunschd hettse sich „Eev“ geschrewwer weer die richdig Fraa foren. E anneri heeren velleicht net in en Abbel beiße losse, sonnern heerem e sauri Goik hiegehoalte. Doo heerer wenigschdens en Vorgeschmack kriecht vun dem, woaser doich den verdammde Abbel iwwer die Menschheit ruffbeschwoorn hot. Awwer der Eva kommer aa net bäis soi. Warum? Se hot sich hoalt im Baam geärrd. Wanns en Quätschebaam gewääst weer... Vun doo oab is de Ärrdum doich die ganz Menschheit gange. Dichder häwwer sich geärrd, wannse gemaant häwwer, die Leit deen sich um ehr Gdichte reiße. Mooler häwwer sich geärrd, wannse geglaabt häwwer, jeerer mißt glei, woas bei ehre Bilder owwe un unne is, Äldern häwwer sich geärrd, wannse von ehre Kinner bessere Schulzeignisse erwadd häwwer, als wie se se sälbschd in ehre Jugendzeit mit haamgebroacht häwwer. Kaufleit un Dokdersleit, Gelehrte un Schenerääl, Beamte un Schdaatsmänner, sälbschd Kenige un Kaiser häwwer sich geärrd. Nor aaner hot sich sälde geärrd, neemlich där, wuu uff die Dummheit vun annern schbekeliert hot.

Däs hot schun sälli Fraa gewißt, wuu am Woihnachtsowend 1604 noach Bensem kumme is. Die Chronik bericht uns doodriwwer. Die Weibspärsoon is die Bäikschroaß runner vun Auerbach här komme un hot sich im Gaschdhaus „zum Wolf“ oiloschiert. Se hot sich als Gräfin ausgäwwer. Doich ehr Ulfrääre hotses färdig gebroacht, daß Färschde un Adlige ehr veel Gäld zugeschuuschedert häwwer. Dann isse aus unsere Gäjend veschwune. In Erbach hot mer se am Schlawiddche kriecht un wirrer noach Auerboach zerickdransbordiert. Schbeerer isse dann als Häx in Braunschweig vebrennt worrn. Die Pärsoon soll sou schdaik gewääst soi, dasse e Waggeroad hett mit de Hent verobbe kenne. Näärjenswuu schtäiht awwer ze lääse, dasse däs aa wäiklich geduu hot.

Mer sieht, doomols noch häwwer in Bensem Fremme vun auswärts annern iwwer die Leffel balwiern kenne, wannse nors Maul weit genunk uffgeresse un sich uff die Dummheit vun annern velosse häwwer. Ich waaß net, ob däs heit noch in Bensem meglich weer. —

Awwer, daß des Sprichwort „Ärrn is menschlich“ aa heit noch soi Gildigkeit bot, doodefoor e Beischbeel: Im vegangne Winter hot e Fraa vun hier — no, ich waaß joo, Ehr lääst gäärn Gedichtelchin vun meer un drumm häwwich aans doo driwwer gemoacht:

E Fraa vun hier — Ehr kennt se all,
Där is bassiert en säldne Fall.
Ehr Millich wollt se holle gäh;
Doch dutt se pletzlich bleiwe schdäih.
Guggt uffes Blaschder wie vezickt
Un hot sich haschdig dann gebickt.

Mescht schnäll ehr Oikaafsdäsichel uff
Un liest vom Blaschder äbbes uff,
Dutt's haamlich in ehr Diddche noi
Un brummt woas in de Boart enoi.

Ball hot se mit de sälwe Haschd
Woas uffgerafft un oigedascht.
Glei druff duttse im Weirergäihe
Schun wirrer äbbes leie sähe.
Veschdoule guggt se mol erum,
Meschd wirrer dann ehrn Buggel krumm.
Noch poar mool dann es sälwe Bild. —
Ehr Diddche woar jetz vollgefillt.
Se schmunzelt vor sich hie un denkt:
Däs bot de Himmel mer geschenkt.

Weil alles bickelhadd gefroorn,
Hett ball se die Ballanz veloorn.
Un wie se endlich haam is kumme
Hot se däs Diddche rausgenumme.
Schitt äbbes in ehr Kaffeemiehl
Un leierts doich mit veel Gefiehl.
Dann setzt se däs uffs Feier druff,
Hockt schdillvegneigt ehrn Brill jetz uff,
Weil se nix sieht joo ohne Brill
Un glei die Zeidung läse will. — —

Noach zwaa Minudde ugefehr
Do kimmt en Dufd vurn Ouwe här,
En Dufd — net groad sehr ougenehm,
Als wann er vun rer Puhlkaut keem,
Schnäll laaft se hie und wärd sich kloar,
Daß däs joo woas ganz annersdsd woar,
Als wie se voorde sich gedenkt. —
Schnäll bot se's Dibbche ausgeschwenkt,
Es gitt hoalt met kaa Gaaseraß,
Wu Kaffee knoddelt uff die Gaß.

Joseph Stoll, Bensheim